

РЕШЕНИЕ

№ 6171

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Антони Йорданов

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1285** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисия за противодействие на корупцията срещу съдебно решение № 5472 от 27.11.2023 г. по н.а.х.д. № 1542/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-98/18.08.2022 г., издадено от председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с което на А. Д. Т., на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г./, е наложена глоба в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 4, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г./

Касаторът навежда доводи за неправилност на решението на СРС поради противоречие с материалния закон. Посочва, че в АУАН и НП няма как да бъде посочено кога е подадена декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ, тъй като такава не е подавана. В тази връзка, оспорва изводите на районния съд относно крайния срок за подаване на декларация по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ, като твърди, че при неподаване на финална декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ в едномесечен срок

от освобождаване от публичната длъжност, срокът за подаване на втора финална декларация по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ започва да тече от момента на изтичане на срока за подаване на декларацията по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ. Твърди още, че в НП ясно е описано нарушението, посочена е датата и мястото на извършването му, подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено, като са представени и доказателства, които го потвърждават в съответствие с изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като по делото няма данни за смекчаващи вината обстоятелства. Излага доводи, че въпреки че с влизането в сила на Закон за противодействие на корупцията, ДВ, бр. 84 от 6.10.2023 г., в сила от 6.10.2023 г., са отменени цитираните разпоредби от ЗПКОНПИ /отм./ и обществените отношения са предмет на регулация на новия закон, в случая се прилага законът, който е бил в сила към момента на извършване на нарушението. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и да потвърди НП.Претендира юриск.възнаграждение.

Ответникът – А. Д. Т., в писмен отговор и в с.з. чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и развива съображения за правилност на решението на СРС. Претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на касационен контрол.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

За да постанови решението си, районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, както и показанията на разпитания свидетел- актосъставител Р. К.. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно прилагане на материалния закон. В допълнение към изложеното, съдът се е позовал на разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, уреждащ прекратяването на дългосрочната командировка на ръководител на задгранично представителство, като е приел, че Т. следва да се счита за освободен от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България в А. с издаване на указ на президента, а не с издаване на заповедта на МВнР за прекратяване на командировката, каквито обстоятелства не са изложени нито в АУАН, нито в НП. Именно от датата на освобождаване на лицето с указ на президента, следва да се брои срокът за подаване на декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г./, като дори в този случай, едногодишният срок за подаване на финална декларация по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г./ би запознал да тече от датата на подаване на декларацията по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г./, а не от изтичане на срока за подаване на последно визираната декларация.

На основание чл. 220 от АПК, касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в

обжалваното решение. Районният съд е изяснил фактичката обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която фактичката обстановка настоящата инстанция споделя изцяло и не следва да преповтаря.

Съдът изцяло споделя изводите на СРС относно началния момент от който следва да се брое срока за подаване на декларацията по чл. 38 ал.1 т.3 от ЗПКОНПИ /ред ДВ бр.12 от 12.02.2021г / който е релевантен при изчисляването на срока за подаване на декларация по чл. 38 ал.1 т.4 от ЗПКОНПИ /ред ДВ бр.12 от 12.02.2021г/, а именно А. Т. се счита освободен от длъжност с издаване указ на президента, а не считано от издаване заповедта за прекратяване на командироването. /арг от чл. 69 ал.1 от Закона за дипломатическата служба/.

На следващо място, разпоредбите на чл.30 до чл.107, вкл. и на чл.38 от Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (ЗПКОНПИ), заглавието е изменено на Закон за отнемане на незаконно придобито имущество (загл. изм. - ДВ бр. 84 от 2023 г., в сила от 06.10.2023 г.) са отменени с ПЗР на Закон за противодействие на корупцията, обн. в ДВ бр.84/06.10.2023г. и в сила от същата дата. Задължение за подаване на декларация за имущество и интереси се съдържа в чл.52 ал.1 от ЗПК, като съгласно тази разпоредба декларация за имущество и интереси се подава:

1. в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност;
2. ежегодно до 15 май - за предходната календарна година или за съответния период от момента на встъпване в длъжност по чл. 6, ал. 1 до края на предходната календарна година, когато деклараторът е подал встъпителна декларация през предходната календарна година;
3. в едномесечен срок от освобождаване от длъжност.

Разпоредбата на чл.52 от ЗПК и следващите разпоредби не съдържат задължението за подаване на декларация от вида на посочената по чл.38 ал.1 т.4 от ЗПКОНПИ (отм.). Тоест, след като с ДВ бр. 84 от 06.10.2023 г., в сила от 06.10.2023 г. е отменена разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ, то нейното съдържание не е възпроизведено в чл. 52, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията /обн. в ДВ бр. 84 от 06.10.2023 г., в сила от 06.10.2023 г. /. Подаването на втора финална декларация не се изисква. Разпоредбата на чл. 38, ал. 1 т. 4 ЗПКОНПИ няма съответна разпоредба в новия ЗПК, респ. тя вече не съставлява административно нарушение и ответника по касация няма задължение за подаване т.нар. втора финална декларация по чл. 38, ал. 1 т. 4 ЗПКОНПИ. Това от своя страна изключва третирането на подобно бездействие като административно нарушение.

По-благоприятният за отговорността на Т. материален закон, приет преди атакуваният санкционен акт да придобие юридически стабилитет, императивно задължава съда на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН да го приложи служебно, отчитайки актуалната законодателната идея, олицетворяваща изменените обществени условия за отпаднала необходимост от санкциониране на привлеченото към отговорност лице при наличните фактически положения. Предвид изложеното, съдът намира че се налице предпоставките на чл.3 ал.2 от ЗАНН, като ЗПК се явява новия, по-благоприятен закон, доколкото не изисква подаване на декларация за имущество и интереси в „едномесечен срок от изтичането на една година след подаването на декларацията по т.3“ . С настъпилата законодателна промяна деянието, за която е ангажирана отговорността на А. Т., вече не осъществява състав на административно

нарушение.

Предвид изложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се остави в сила.

Относно разноските: Основателно е и искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на адвокат М., която е оказала безплатна правна помощ на ответника по касация в проведеното производство при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие. Размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА вр. чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 550 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 5472 от 27.11.2023 г. по н.а.х.д. № 1542/2023 г. по описа на СРС, НО, 114 състав.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията да заплати на адв. С. Й. М. от САК, личен № [ЕГН], сума в размер на 550 лева на осн. чл.38, ал.2 от ЗА.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: